

om, hvorledes denne Lov vilde paavirke nogle Mellemlavne, som, saa vidt jeg forstod ham, ikke vare virkelige gamle Stamnavne, men vilkaarlige Fornavne, som de paagældende Forældre havde givet deres Børn. Det ærede Medlem nævnte, om jeg husker ret, en Mand, hvis Navn var Niels Birk Jensen, og sagde udtrykkeligt, at hans Faders Stamnavn var Okkels, og spurgte saa, om man, naar denne Mand kom til at hedde Okkels efter sin Fader, kunde begynde at tale om et Stamnavn. Dertil vil jeg sige, at det er ikke Meningen at ville beskytte et saadant Stamnavn i sig selv, men selvfølgelig vil Loven komme til at omhandle ogsaa dette, for saa vidt den paagældende Niels Birk Jensen har været kendt i 20 Aar under dette Navn. Har han ikke haft det i 20 Aar, saa maa det gaa ham som andre, der søge Hævd paa noget, enten det saa er en Ting eller et Navn, men som ikke have været saa heldige at have siddet inde med det i 20 Aar.

Jeg kan altsaa slutte mig til Tanken i Lovforslaget og haaber, at det maa kunne forandres i den Retning, jeg har antydnet. Jeg skal derfor for mit Vedkommende ogsaa anbefale Forslaget til det høje Ting.

K. Bjerre: Jeg vil gerne give det foreliggende Lovforslag min bedste Anbefaling, dels fordi jeg mener, at der derved sikres Folk en Ret, som der kan tilkomme dem, og dels fordi jeg i Almindelighed vil støtte Bestræbelserne for at faa særegne Navne, fordi det er Meningen med et Navn, at det skal være til at skelne det ene Menneske fra det andet, saa at alt, hvad dertil kan tjene, er af det gode. Naar jeg har taget Ordet, er det kun for at henlede Opmærksomheden paa et Forhold, der er berørt af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, som derved har givet mig Anledning til at sige en Bemærkning derom. Han brugte det Udtryk, at det havde været forskelligt paa de forskellige Egne, eftersom Præsterne havde været villige til at gaa ind paa at døbe Børnene med de Tilnavne, Faderen havde, Stednavne eller Gaardnavne. Jeg vilde gerne henstille til Ministeren og Udvalget, om det ikke kunde være heldigt at faa bestemte og nogenlunde liberale Regler indførte for dette Forhold med det samme, at en Mand vitterligt har baaret et Navn, som han ikke selv ønsker at faa juridisk Ret til at bære, men dog ønsker sine Børn døbt med. Jeg skal ikke nærmere komme

ind paa at antyde, hvorledes disse Regler skulle være, men det er i alle Tilfælde ikke heldigt, at det er overladt til Præsternes Skøn. I Praksis har det i alt Fald været saaledes mange Steder, idet Præsterne ere gaaede ind paa at døbe Børnene med Tilnavne, som Forældrene ikke have haft juridisk Ret til at bære. Det har vistnok været ganske ulovligt, men det er passeret i flere Hundrede Tilfælde, og i og for sig er der ogsaa noget tiltalende i, om der under visse betryggende Betingelser kunde gives Præsterne en saadan Ret til at døbe Børnene med et Tilnavn, naar det er vitterligt, at Faderen har baaret det, selv om han ikke har faaet juridisk Ret dertil.

R. Nielsen (Ringkøbing Amts 5te Valgkreds): Jeg har set mig nødsaget til at tage Ordet for at rette en Misforstaaelse fra den ærede Justitsministers Side, idet den ærede Justitsminister mente, at det Eksempel, jeg havde fremdraget, gik ud paa, at en Mand hedder Birk og ønsker at komme til at hedde Okkels. Nej, det var det ikke, det hænger saadan sammen, at Faderen til den Mand, som jeg nævnte, Jens Birk Jensen, har ladet sine Børn døbe, nogle med Stamnavnet Birk efter Moderens Slægt og Bosted, og andre med Navnet Okkels efter Faderens Slægt og Bosted, og nu er der for Resten allerede kommet to Slægtnavne ud af det, idet den ene Broder har faaet Bevilling mod Betaling til at lade sine Børn hedde Okkels, medens den anden har faaet Bevilling til at lade sine Børn hedde Birk, ligeledes mod Betaling. Det er netop dette Forhold, der burde ind under Loven, saa at her ikke skulde betales, og jeg forstod egentlig den ærede Justitsminister saadan, at det var ikke hans Mening. Naar han gjorde gældende, at Loven i Fjor gav Folk Ret til det Navn, hvorunder de vare kendte, saa skulde man tro, at er der noget Navn, som en Mand er kendt under, saa er det det Navn, som han er døbt med og skriver sig for, her er kun det ejendommelige ved det, at det er et Mellemlavn, og i Kraft af den tidligere Lovgivning og Præsternes Forlangende have Forældrene været nødt til at lade Børnene døbe med et „sen“ til Efternavn. Jeg mener nu, at en saadan Mand, der har Lovens Betingelser med Hensyn til Slægt, bør ikke betale. Det er netop det, jeg søger at naa ved mine Ord her. Det er maaske ikke nødvendigt, at vi faa nogen Lovændring i den Retning, maaske et Cirkulære fra den højtærede